ja haurama ja ta kisendas hädalise kinnumisega: „Kolm naela on wähem!“ — Aga kust tuli riiete sisse oli saanud? Waatke, kangur oli kõwa piibumees ja oli parajalt, kui naene tuli, teretates uksewahel piibu suust äravõtnud ja kõige tulega põuetasku pistnud, kus suur taelatükk enne ees oli, mis pitkamisi põlewast piibust põlema immitses ja riided põlema ajas. Nõnda oli põlew taelatükikene Jumala kohtumõistmiseks saanud.

Siin wõttis Jsand Jumal üht walewandujat usinaste karistada, aga mitme niisugusega kannatab ta, kunni halli juuksteni ja hauani, enne kui oma kohtuotsust kätte saawad, et ennast ei ole parandanud. Nende kohta maksab, mis Ebrea raamatus, 10. peat. on kirjutatud, et üks hirmus kohtu ja tulise wiha ootmine neid wastupaniaid peab ärasööma.

Üks teine wargus tõusis natuke teistwiisi üles, kui ülemal kuulsime, see sündis nõnda:

Üks pagar warastas ööse surnuajast haudade pealt katkiläinud hauakiwa ja tegi neist oma töötuppa küpsetamise ahjuparanda. Imeteledes paniwad leiwa ja saiaostjad tähele, et mõne leiwa alumise koorukse peal need sõnad: „Siin hingab,“ teise peal: „Jumala rahuga“ ja nõnda mitmed

muud sõnad tunda oliwad, kust wargus awalikuks tõusis.

Mis pimedas ja salaja tehakse, tuleb ikka warem ehk hiljem walguse ette, ja iga tö saab oma palga.

Naljakad tükid ajawiiteks.

Naise waras.

Üks ennemuistne jut.

Üks wana tige moisa härra, (mina ei tea, kus maal) kes igapääw käratses, peksis ja wandus, pidas ühel õhtul prouaga nõu, kuidas nairewahile hea keretäie saaks anda. Aga kuidas? Eks nõnda: Härra lubas ise öösel nairid warastama minna ja kui waht mitte ei kuuleks, siis oleks tal homiku jaun walmis! — Aga oot', oot'! Tuapois kelm kuulis salaja ukse taga ja andis sest nairewahile märki, kes nüüd sugugi magamise peale ei mõtelnd, waid hea tümmikas käes, aja-nurka walwama asus. Kui tükk õhtut juba mööda oli ja kotpime käes, kuulis nairewaht, kuidas keegi üle aja kobinal sisse ronis ja nairid hakkas ülesse kiskuma. Waht maast üles warga karwu kinni ja tümmikaga alumise otsa peale trummi lööma. Waras karjus ja palus lahtilasta, aga waht ei kuulnud midagi, waid andis aga ühte-

Eesti-ma rahwa Kalender 1880, lk. 32